

WSOY

»Kun miehet alkavat elvyttää vanhoja myyttejä, naisten on paras valmistautua uusiin kyyneliin.»

**Riku
Korhonen
Emme
enää usko
pahaan**

Riku Korhonen

EMME
ENÄÄ USKO
PAHAAN

Romaani

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© RIKU KORHONEN JA WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41997-7

PAINETTU EU:SSA

*»Se rikollisuus joka meissä on piilevänä
meidän on kohdistettava itseemme», minä sanon.*

J. M. COETZEE: BARBAARIT TULEVAT

1

TUNNETKO TARINAN vaimosta ja ryöväristä? Se on varoitus ja kuuluu näin.

Niityn laidalla on talo. Sisällä vaimo ja mies riitelevät. Vaimo on polttanut leivän, eikä veitsi pure siihen. Mies syyttää häntä kaikesta, vaikka puhuu leivästä. Kun riita yltyy, vaimo karkaa ja kulkee metsään. Tie vie koivikkoon, kuusikkoon, kankaalle ja sammaleiseen kivikkoon.

Vaimo tulee kohisevalle virralle ja ylittää sillan. Silan kupeessa seisoo ryöväri mustassa takissa. Ryöväri tarttuu vaimoa ranteesta. Hän kiskoo vaimon rintaansa vasten ja suutelee. Vaimo kaivaa hameen alta veitsen ja lyö sen ryövärin silmään.

Ryöväri kaatuu maahan. Vaimo polvistuu hiljaa. Hän vierittää ruumiin virtaan ja katsoo, miten vesi vie ryövärin, kolhii kiviin ja kuljettaa pois.

Vaimo palaa kotiin ja sopii miehensä kanssa. Päivät kuluvat ja viikot, tavalliseen tapaan. Vuosi kääntyy talveen, eikä vaimo kerro teostaan. Lumen peittäessä talon hän leipoo, paistaa ja leikkaa leivän veitsellä, jota puristi virran rannalla. Lumi kinostuu ja vaimon ru-

koukset lyhenevät, kunnes jäljellä on vain: Kiitos päivä, ole hyvä yö.

Vaimo nukkuu miehen vierellä tapetun ryövärin tarina sisällään, ja joskus unissa virta kuljettaa mustaa takkia ja kolhii ruumista kiviin. Mutta ennen aamua unet hajoavat ja virta katoaa vieraalle maalle, jolla vaimoa ei ole vihitty kenenkään omaksi.

Hän herää ajattelematta unia, ja ryövärin tarina kerää voimia.

On taas kesä. Mies lähtee käymään kaupungissa. Illalla vaimo menee vuoteeseen. Hän nukkuu levottomasti, uni katkeilee, hänen on ikävä, jäsenissä heikkous.

Yöllä ryövärin tarina karkaa hänen suustaan. Se kohoo ilmaan vaimon ylle, katselee hänen untan, muuttuu mustaksi takiksi ja laskeutuu vaimon viereen. Pahat on annettu anteeksi, virran matkaan. Vaimo kääntyy, vetää takin rintaansa vasten ja painaa kauluksen kasvoilleen.

Aamulla mies tulee kotiin ja astuu makuuhuoneeseen. Hän näkee nukkuvan vaimon syleilemässä vieraan miehen takkia. Aamu on aurinkoinen, niityn korret ojentuneet valoon, kun mies kuristaa vaimoa, ensin vähän, tavalliseen tapaan, ja jatkaa kunnes tämä ei hengitä.

Mies karkaa ja kulkee metsään. Hän ei aio kertoa teosta kenellekään. Polku vie koivikkoon, kuusikkoon ja virran yli, ja hänellä on vaimon tarina sisällään,

kauas kuljettavanaan. Ja kun mies on missä vain, ehkä unessa jossa tarina kerää voimia, tulee syksy ja talo odottaa tyhjänä talvea. Tai onhan vuoteessa vaimo ja ryöväriin takki, kertomatta jääneen tarinan kosto.

Äitini kertoi tarinan minulle, kun olin lapsi. Ideana oli, että ketju jatkuu loputtomiin. Ryöväriin tarina kosta vaimolle, vaimon tarina miehelle ja miehen tarina jollekulle uudelle. Tätä synkkyyttä jatkuu niin kauan kuin ihmispoloja kompuroi vastaan. Opetus oli, että kertomatta jääneet tarinat päättyvät onnettomimmin. Äiti oli kai varastanut ajatuksen Bruno Bettelheimilta tai joltakulta muulta satusedältä, joka väitti lasten pysyvän järjissään ruokkimalla mielikuvitustaan.

Äitini ei ollut joka päivä viisas, kuten ei omasikaan. Hän kertoi vaimosta ja ryöväristä halutessaan minulta tunnustuksen. Kun hän uskoi minun tehneen väärin – ja sitä tapahtui, olin isäni poika, syntynyt syylliseksi – hän muistutti kertomattoman tarinan kostavan, vaikka karkaisi miten kauas. Sellainen voi jatkaa loputtomiin, hiljaisuudessa tarina kerää voimia ja ottaa ihmisen valtaansa, muuttuu ja kosta, kulkee eteenpäin, ääneen lausumaton paha kiertää ja monistuu, kunnes maa peittyi yhä uusiin kuolleisiin, ja kaikki se itse valitun hiljaisuuden tähden.

Yleensä hän kyllä kertoi iloisempia tarinoita elämän veden pullottamisesta, räätälistä taivaassa ja vanhan sadun kädettömästä työstä. Tai isästä ja itsestään

nuorina ja lapsuudestaan Haistilan kylässä, mikä nauratti minua aina.

Mutta – tämän opin myöhemmin – kaikissa hänen tarinoissaan oli sama sokea kohta. Hän ei kertonut siitä, miten kerrottu tarina voi kostaa. Siitä, miten tarina kerää kertomisesta voimia ja ottaa ihmisen valtaansa, muuttuu ja kostaa, miten ääneen lausuttu paha kiertää ja monistuu, kunnes maa peittyy taas kuolleisiin, ja kaikki se itse valitun tarinan tähden.

Olen aikuinen, äiti vaiennut. Tämä ei ole minun tarinani. Mutta tunsin hyvin ne, joista se kertoo. Jos se kostaa kertomisensa, osukoon kosto yksin minuun.

2

ELOKUUSSA Eero pyysi apua avioliittonsa pelastamiseen.

Naiset olivat menneet saunaan, Aino ja tytöt, kun aurinko laski Rusthollinmäen taa ja taivaalle levisi oranssin karamellivärin sävy. Lari ja Eero istuivat pihakuusien alla, Eero joi olutta, ja kivijalan tuuletusventtiilistä kuuluivat suihkun ääni ja tyttöjen huudot.

Eeron ja Ainon talo oli korkeiden kuusten ja koi-vujen suojissa. Varjoisaa puutarhaa kiersi kolmemetrinen marjakuusiaita, ja tontin takarajalla suhahteli Isoisten puistotien liikenne. Lari viihtyi pihassa. Siellä nurmikko sai kasvaa, kattotiiliä täplitti sammal ja eteläseinällä kiipesi karhunvatukka. Omenapuiden keskelle pystytetyn trampoliinin ympärillä lojui tyttöjen leluja, heittorenkaita, hyppynaruja, sinivalkoinen Suomi-kengurupallo ja pieneksi jäänyt potkutraktori. Merellisen puutarhakaupunginsirpaleen viitisensataa asukasta olivat vauraita lapsiperheitä ja elämänhaluisia senioreita. Niillä kaduilla trampoliinitiheys oli Turun suurin, omakotiyhdistys järjesti siivoustalkoita ja

ulkoilupäiviä ja kadonneet kissat palasivat ontumatta kotiin.

Lari vilkaisi portille. Vastapäisen naapurin lyhyeksi leikatulla nurmikolla liikkui jokin punainen ja katosi kuusiaidan taa.

– Kiitos avusta, Eero sanoi.

– Ei mitään.

Kauppias oli kipannut pihalle neljä irtomottia koi-vuklapeja. He olivat tehneet yhteistyötä, Eero heitti kassasta klapin, Lari otti kopin, kääntyi ja pinosi puun varastoon ja otti uuden vastaan, se oli kevyttä aivotonta liikettä, puu lensi ilmassa ja päätyi pinoon, he juttelivat samalla, ja Lari tunsu olonsa rauhalliseksi nähdessään kuivalta tuoksuvien pinojen nousevan. Emmi ja Vilja olivat katselleet työtä, ja Emmi oli halunnut heittää kaksi klapia. Kun Eero kysyi nurin käännetyllä muoviämpärillä istuvalta Viljalta, halusiko tämäkin kokeilla, Vilja vastasi kämmen poskella:

– En. Mä olen lakossa.

Eero nousi ja riisui t-paitansa. Ylävartalo oli rusketunut, hän oli hyvässä kunnossa, vatsa tiukka ja käsi-varret ja olkapääät vahvat.

– Mulla on sulle toinenkin pyyntö, Eero sanoi ja laski käden Larin olalle.

– Mikä?

– Mä kerron myöhemmin. Saunassa. Se on henkilökohtainen.

Eero meni talon nurkalle ja hymyili.

– Tule kattomaan.

Autotallin katoksessa Eero kiskaisi syrjään maastokuvioisen peitteen, jonka alta paljastui punamusta mönkijä.

– Mä hankin tällaisen. Pääsen joskus perhettä pakoon.

Eero esitteli mönkijää, se oli Polaris Sportsman XP 550, parin vuoden takainen malli, neliveto, sähköinen ohjaustehostin, alamäkijarru ja niin edelleen. Eero kertoi kokeilleensa sitä Piikkiön pelialueella, ajotuntuma oli täydellinen, äkkijyrkät nousut se otti kevyesti ja anti-kickback tasasi ohjaustankoon osuvat iskut. Tällainen oli Larille tuttua. Eero sai pakkoajatuk-
sia tavaroista. Jos hänen piti ostaa vaikka makuupussi, hankintaa edelsi viikkojen tutkimustyö. Hän luki verkosta testejä ja käyttäjäkokemuksia, soitteli myyjille ja maahantuojuille, perehtyi makuupussien teknologiaan, vertaili grammapainoja, kuorikankaita, tikkauksia, polyamidilaatujen vedenpitävyyttä ja täytemateriaalien kompressoituvuutta, kunnes osti kilpailukykyisimmän makuupussin, puhui siitä jokaiselle ja nukkui siinä ehkä kahdesti. Tieto täydellisestä varusteesta oli käyttöä tärkeämpää.

– Sä korvasit tällä Harrikan?

– Niin. Nahkaliivit naulaan ja mönkijän selkään.

Eero sanoi sen kevyesti, vaikka asia oli ollut hankala. Kun tytöt olivat syntyneet, Aino oli alkanut pelätä Eeron lyhyitäkin ajoreissuja. Siitä oli tullut konflikti,

Aino kuvaili onnettomuusmielikuviaan ja pelkoaan, että jäisi tyttöjen kanssa yksin. Eero yritti rauhoitella, puolusti vapauttaan, totesi sen rajojen muuttuneen ja myi pyörän parin vuoden päästä.

He palasivat puutarhatuoleihin. Eero puhui töistä. Hänen firmansa suunnitteli Piispanristille entisen panimon tiloihin kaupunkisota-areenaa, neliöitä olisi puolisisentoistatuhatta, korkeutta niin paljon että sinne saisi upeita tasoeroja, vuokrasopimuksen ehdoista väännettiin yhä. Se saattaisi olla hänen viimeinen suurempi produktionensa. Laserhalli pyöri omillaan, avoimissa peleissä juoksi lapsia ja nuoria, jäsenillat olivat täynnä, ja tänäkin vuonna oli ollut hyvin synttäreitä, polttareita ja yritysporukoita, mutta värikuulapuolella oli tullut äkkipysähdys, niin järjestetyissä peleissä kuin kaupallakin. Oli aika miettiä tulevaisuutta. Hän täyttäisi vuoden päästä neljäkymmentä, pitäisi keksiä uusi suunta, hän ei vain vielä tiennyt mikä.

Lari näki sen taas. Naapurin nurmikon poikki kulki punainen kovakuoriaismainen esine ja katosi aidan taa. Mikä se oli? Hän tuijotti nurmikolle, vaikkei olisi halunnut. Mitä väliä sillä oli? Mutta jos väliä ei ollut, miksi todistella, ettei väliä ollut? Hän tunsu asian monimutkaistuvan ja yhdisti nopeasti kolme punaista: *punainen esine – punainen mönkijä – punainen muoviamperi, jolla Vilja oli istunut*. Kun esine tuli taas esiin, hän ymmärsi sen olevan robottiruohonleikkuri.

Aino huusi kuistilta saunan olevan vapaa.

He menivät alaovesta takkahuoneeseen ja riisuutuivat. Suihkuhuoneessa Eero täytti löylysangon, otti hyllyltä kaksi laudeliinaa ja ojensi toisen Larille.

– Ootko sä kuullut Eevasta mitään?

– Mä en tahdo puhua siitä.

Sauna oli kuuma, kiukaan pesä humisi ja terva tuoksui. Eero kyykistyi lisäämään puita. Takapuolesa paistoi uimahousujen rajaama valkoinen alue. Varsin pakarassa oli haalistunut Hankkijan logotointi, kolme tarkastushakasta – *valittua, tarkastettua ja taattua siementä* – muisto 90-luvulta, jolloin tavaramerkkeihin oli vielä mahdollista suhtautua ironisesti.

– Meillä on diagnoosivaihe, Eero sanoi ja kolautti luukun kiinni. – Aino lainaa kirjastosta kirjoja ja diagnosoi mua. Narsistinen persoonallisuushäiriö. Kaksisuuntainen mielialahäiriö. Hypomaanikko. Ykköstyypin alkoholisti. Epävakaa. Huomiohakuinen. Joka kuukausi löytyy uutta.

Hän kiipesi lauteelle, heitti löylyä ja hieroi kämmenellä kasvoja kuin olisi pyyhkinyt pois valvotun yön väsymystä.

– Leikkiköön psykiatria jos on onneton saatana. Mutta mua häiritsee, että se levittelee tutkimustuloksia koko suvulle. Ja meidän ystäville. Kaikki pitää mua hullumpana kuin mä olen. Pitää saada tasapainoon tämä tilanne.

Eero katsoi Laria tummat otsahiukset pystyssä, silmissä haastava ilme.

– Kun tytöt aloittaa koulun, me mennään Ainon kanssa pariterapiaan. Ja mä aion voittaa sen.

Kahden löylykierroksen jälkeen he istuivat takka-huoneessa kasvot punaisina. Lari katseli vatsaansa. Se pullistui reisille ja kätki häpykarvat. Milloin siitä oli tullut tuollainen? Hän tökkäsi vatsaa etusormella, se hölskähti kuin vesisänky.

– Mennäänkö rantaan uimaan? Eero kysyi.

– Mulla on vaan alushousut.

– Uidaan alasti. Ei siellä ole enää ketään.

Eero otti takkahuoneen jääkaapista oluttölkin. He kietoivat pyyhkeet lanteille ja menivät hämartyneen puutarhan poikki ja kuusiaidan aukosta pyörätielle. Liikenne oli hiljentynyt, tienlaidan metsissä puhalsi leuto tuuli ja penkalla marianruusut kukkivat yhä, tuoksuivat tyhjenneiden kesähotellien saippualta. Rat-sukonkadun rivitalopihat olivat autiot.

Alikulkusillan jälkeen he laskeutuivat rinnettä suuren tammen vierestä, ohittivat pukukopit ja keinut ja menivät rannan vasempaan reunaan. Illan mustaamat kaislat keinuivat ja suhisivat. Aurinko oli kadonnut Hirvensalon taa, läntinen taivas tummui, ja saaren kalliiden rantatalojen maisemaikkunat loistivat. Pohjoisessa näkyivät Majakkarannan tornitalon valaistut huoneet. Hiekalla nukkui parvi kanadanhanhia, ja vesirajassa tepasteli muutama rauhallinen sorsa. Yksi hanhista seisoj toisella jalalla ja käänteli päätä kuin olisi valvonut parven unta.

He jättivät pyyhkeet hiekalle ja kahlasivat veteen. Se oli viileää ja tuoksui heikosti levältä ja raudalta. He uivat kaislikon suunnassa Rauvolanlahdelle päin. Edessä kohosi Katariinanlaakson Kuusimäki. Muutaman kymmen metrin päässä rannasta Lari pysähtyi. Hän tunsu jalkaterissä salmen syvemmän kylmän virtauksen ja kääntyi selälleen kellumaan. Sitruunamehunharmaa kuu oli matalalla, ensimmäisessä neljänneksessä, ja siellä täällä erottui keskustan valosaasteen kauhduttamia tähtiä. Etelä-Turun taivas näytti köyhän miehen planetaariolta.

Eero kellui hänen vierellään, sylki vettä ja puhui hengästyneellä äänellä.

– Tuli mieleen talvipäivä joku vuosi sitten. Salmi oli jäässä ja lunta paksu kinos. Oli upea auringonpaiste ja jäällä meni hiihtäjiä ja koiranulkoiluttajia. Tytöt oli viiden. Tai kuuden. Ne marisi mutta taapersi hangesa viimaa päin niin kuin pikku inuiitit. Tästä me kuljettiin, koko perhe, kaakaotermos repussa. Aino ja tytöt. Ja mä. Tän veden päällä.

Lari levitti käsivarret ja katseli tummansinistä avaruutta kiitollisena siitä, että Eeron höpinä häiritsi hänen omia, samoina toistuvia ajatuksiaan. Hän yritti herättää mittasuhteiden tajun, liikutteli sormia vedessä ja ajatteli Airistolla avartuvaa laivaväylää, aavoilla kaartuvaa meren horisonttia. Kolmesataametrisiä konttilaivoja, jotka lipuvat reiteillä äänettä kuin taivaanrannan hallusinaatiot, täynnä halpatavaraa lännen olohuoneisiin. Loputtomia etäisyyksiä ja sitä miten päiväntasa-

jalla tähdet nousevat öisestä ulapasta ja laskevat pystysuoralla radalla mereen. Mittasuhteet eivät auenneet. Kaikki palautui häneen. Kapeassa salmessa kelluvaan mieheen, jonka levitetyt kädet eivät kätkeneet historiaansa, sitä että olivat koskeneet liian vähän.

– Tästä me on väitelty, Eero puhahti kasvoille osuneen veden läpi. – Onko maailma hyvä. Kodikas. Elin-kelpoinen. Mun äiti oli parikymmentä vuotta sitten kohdunpoistoleikkauksessa kasvaimen takia. Mä en tajunnut, mutta se oli sille iso juttu. Kukaan ei ollut vastassa, kun se pääsi sairaalasta. Kotona se tuli mun huoneeseen ja istui sängylle.

Eero piti tauon ja potkaisi vettä.

– Siltä otettiin kohtu jossa se kantoi Päiviä ja mua. Se oli nukutuksessa nähnyt Jumalan ihmisten yllä ja järkyttynyt. Ne oli jotain vanhoja nukutuslääkkeitä jotka aiheutti harhoja. Äiti nousi ylös ja näki miten alhaalla sujui. Sairauksia, sotia ja murhia. Ihmiset otti kaiken vastaan eivätkä oppineet väistämään. Jumala paistatteli ilossa, joksi ihmisten kipu ylhäällä muuttui. Se oli kuin säteilyä. Pöydällä oli puhelin jolla olisi voinut varoittaa vaikka autokolarista jossa kuolee lapsi. Äiti oli kasvotusten Jumalan huoneessa ja näki sen pa-huuden. Ja sä tiedät että mun äiti on optimisti.

Lari kääntyi vedessä ja katsoi Eeroa.

– Mä en uskonut sitä silloin, Eero sanoi. – Nyt kun tytöt kasvaa mä näen päivä päivältä tarkemmin miten tän touhun ydin on rakkaus ja huoli.

Eeron kasvonpiirteet olivat liuenneet pimeään, ja Lari ajatteli kertoja, jolloin oli pitänyt Eeroa naiivina ja kadehtinut naiiviutta, joka antoi suorutta suunnitelmiin.

– Alkaa tulla kylmä, Eero sanoi.

He uivat kaislikon reunaan, kääntyivät rantaan ja kahlasivat maihin. Kymmenen metrin päässä penkeeseen männyn alla istui tyttö valkoisessa hupparissa ja tuijotti heitä. Larin mieleen tuli merenneito. Tyttö nousi seisomaan ja työnsi jotain taskuunsa.

– Uimareita vaan, Lari sanoi kädet haarojen edessä.

Tyttö harppoi ylös rinnettä. Huppari vilkkui männyrunkojen välissä ja katosi harjanteen taa. Eero otti hiekalta oluttölkin ja istui pyyhkeelle. Lari istui viereen. Suussa maistui suola. He antoivat tuulen kuivat-taa ihoa ja puhelivat hiljaa. Kuu kohosi, pimeä syveni, heinäsirokot sirittivät rinteessä ja taivaalla puhaltui harsoisia yöpilviä. Sorsa räpisti salmen yli.

Paluumatkalla autiolla Ispoisten puistotiellä vastaan tuli poliisiauto, hiljensi kohdalle ja pysähtyi tien-sivuun. Nuori miespoliisi laski ikkunan.

– Terve ja iltaa. Saako kysyä, että mihin matkalla?

– Kotiin. Saunaan. Käytiin rannassa uimassa.

Eero seiso i pyörätiellä oluttölkki kädessä, jalat harallaan, pyyhettä vyötäröllä kannatellen. Poliisi katseli häntä, toivotti hyvää yötä ja nosti ikkunan. Auto kaasutti tielle. Lari joutui kävelemään loppumatkan päkiöillä, kylmät jalkapohjat asfaltilla aristaen.

– Täällä on tehty tänä kesänä murtoja. Ilmeisesti liettualaisia keikkamiehiä, Eero sanoi kun he menivät kuusiaidan aukosta puutarhaan.

Takkahuoneessa Eero avasi baarikaapin ja kaatoi lasillisen konjakkia. Hän joi sen, kaatoi toisen ja otti lasin mukaan saunaan.

– Wittgenstein tiesi sen: Mistä ei voi puhua saunassa, siitä pitää vaieta, Eero sanoi. – Se mun pyyntö. Mä en ole pyytänyt mitään tällaista ennen. Sun pitää muistaa yksi juttu.

Eero katsoi häntä ja kiersi etusormella konjakkilasien reunaa. Hän puhui suu tiukkana kuin urheiluvalmentajalla tai sotataktikolla:

– Pieleen menneen avioliiton pelastaminen on saatannallinen työ. Perheenisän otteilla ei pärjää. Pakko unohtaa pelko ja liata kädet.

Eero joi lasistaan.

– Sä muistat sen alkukesästä siepatun miljoonaperijättären?

– Tietenkin.

Se oli ollut kesäkuukausien ykkösuutinen. Yliopistolla työskennellyt mies oli siepannut toukokuussa nuoren naisen Helsingin Töölöstä ja tuonut Turkuun. Hän piti naista Pohjolassa vuorivillalla vuoratussa vankikopissa yli kaksi viikkoa, sai miljoonien lunnaat mutta jäi kiinni. Uhri löydettiin kunnossa. Sieppaaja selitti tekoa velkakierteen epätoivolla ja mielenterveyden ongelmilla. Tapaus oli herättänyt kiivaan keskus-

telun. Jotkut sanoivat Suomen siirtyneen aikakauteen, jossa varallisuuserojen kasvu aiheutti rikkaille uusia riskejä. Kansan yhtenäisyys oli rikki, sieppaajia tulisi lisää, ja turvallisuuspalveluja, henkilösuojasta ja sieppausvakuutuksia. Toiset näkivät rikoksessa yksittäistapausten, kieroutuneen mielen sankarifantasian.

– Mä teen vaimonryöstön, Eero sanoi. – Auta mua kaappaamaan Aino.

– Mitä sä puhut?

Eero selitti. Kun sieppauksesta epäillyn nimi ja kuva oli kesäkuun puolivälissä julkistettu, Eero ja Aino istuivat aamulla keittiössä. Eero luki lehteä ja hämmästyi. Hän tunsi sieppaajan, oli jutellut tämän kanssa muutaman kerran. Mies oli istunut Turun Yrittäjien hallituksessa ja ollut joillain messuilla mukana radio-ohjattavia lennokkeja ja budo- ja asetavaraa myyvän liikkeen osakkaana. Aino katsoi sieppaajan kasvoja ja sanoi: Vähän traagisen näköinen. Harmi, ettei komeampi. Mitä sä tarkoitat? Eero kysyi. Onko ihmisryöstö kivaa jos sen tekee komea sheikki? Ei, Aino vastasi ja mietti. Mutta joskus sitä voi kuvitella, että komea mies tulee ja kaappaa vähäksi aikaa lomalle kaikesta. Tytöistä, työvuoroista, talosta. Ja sinusta. Siis jos sä olisit samalla se kaappaaja. Eero katsoi Ainoa, naista jonka mieltä ei kymmenen vuoden jälkeen tuntenut. Sä haluat pois kaikesta mitä me ollaan kauhealla työllä rakennettu? Eero kysyi. En tietenkään, Aino sanoi, mutta olisihan se erikoista. As-

tua yhtenä aamuna tuntemattomaan tarinaan. Ja siten palata tuttuun.

Keskustelu jäi vaivaamaan Eeroa, ja hän puhui aiheesta lisää Ainon kanssa. Hän seurasi sieppauksen uutisointia ja kuvitteli, miten suunnitelma muotoutui sieppaajan mielessä, yksityiskohta toisen jälkeen hahmottui, välineet, aika, paikka, lunnassumma, tarkka tekotapa, kunnes sieppaaja seiso i uhrin kynnyksellä sydän lyöden, rikos kirkastuneena. Eeron oma suunnitelma muotoutui. Hän teki viikkoja taustatöitä, etsi verkosta artikkeleita, tutki Chiapasin mayojen kaappausavioliittoja ja morsiamenryöstöjä antiikin maailmassa ja nyky-Kirgisiassa ja luki *designer kidnappings* -palveluyrityksistä ja keskustelupalstojen kertomuksia pariskunnista, jotka olivat toteuttaneet sieppausfantasioita. Miltä miehestä tuntui ottaa toisen kohtalo vastuulleen, astua kynnyksen yli?

Kaikessa oli kuvitelman sävy kuin olisi luonnostellut ilmaan. Eräänä päivänä hän katseli, kun Aino rakensi tyttöjen kanssa puutarhassa säleikköä japaninhumalalle. Aamulla oli satanut. Aino oli kumisaappaissa ja pussimaisissa pihahousuissa, jotka tekivät takapuolesta leveän. Aino auttoi Emmiä ruuvaamaan poralla. Mun viisas vaimoni tekee tytöistä vahvoja, Eero ajatteli, ja se kirkastui. Hän toteuttaisi suunnitelman. Hän sieppaisi Ainon. Hän vapauttaisi Ainon hetkeksi kodikkaasta ispoislaisesta tarinasta, joka hallitsi tätä, ja veisi kauas kotoa. Eero piti ajatuksesta. Se herätti myö-

tätunnon Ainoa kohtaan kuin tämä olisi jo arkisen rikoksen uhri. Eero valitsi ajan ja tekotavan ja suunnitteli tarkkaan, millaisen romanttisen kokemuksen halusi Ainolle tarjota. Ja näitä viimeisiä yksityiskohtia hioessaan hän tunsikin Ainon ja itsensä välille kertyneiden yhteentörmäysten heikkenevän. Hän oli vaimonsa puolella taas, täysin, niin kuin miehen piti.

– Ja tässä sä tulet mukaan, Eero sanoi.

Lari oli hiljaa. Saunan kuumuus heikotti häntä.

– Sun tehtävä olisi ajaa autoa. Viedä meidät ensi perjantaina mökille jonka mä olen vuokrannut. Mä hoidan kaiken muun.

– En mä halua mukaan. Tollaseen.

– Sä olet mun paras ystävä. Mua hävettää pyytää tätä. Mieti pari päivää rauhassa. Mä en halua että meidän käy niin kuin sun ja Eevan.

Lari lähti saunasta. Hän otti kylmän suihkun, pukeutui, ripusti pyyhkeen naulaan, kampasi peilin edessä hiukset ja nousi portaat toiseen kerrokseen.

Talo oli hiljainen, valot vain eteisessä. Hämärän olohuoneen pöydällä oli lahjapaperin riekaleita ja kaksi kivellä istuvaa kymmensenttistä merenneitoveistosta. Emmi ja Vilja olivat repineet paperit hänen tuliaisistaan. Ja hylänneet merenneidot pöydälle. Hän oli valinnut Keskiaikamarkkinoilta tytöille menneen maailman satuhahmot.

Hän otti toisen pronssista valetun, sileään kiveen kiinnitetyn merenneidon käteensä ja järkyttyi. Sen

rinnat olivat paljaat. Hän tajusi vasta nyt. Pystyt pyöreät rinnat. Hän oli antanut kuusivuotiaille tytöille seksuaalissävyyiset lahjat. Hän nosti merenneidon silmien tasalle ja tutki, oliko sillä nännit. Siinä ylittyisi rивouden raja. Mitä käsityötaiteilija oli ajatellut? Ei merenneito tarvinnut nännejä, ei sillä ollut pyrstössäkään mitään. Hän katseli neitoa, siirtyi lähelle ikkunaa ja sytytti jalkalampun, mutta lähinäkö oli alkanut heikentyä eikä hän saanut selvää. Hän siveli rinnanpäitä etusormella. Jokin nyppy niissä tuntui. Hän tunnusteli pitkään. Nänni vai valumuotin virhe? Pitäisikö asia selittää Ainolle? Pyytää anteeksi, viedä neidot pois, hävittää?

Hän laski merenneidon pöydälle. Hänen vartaloaan huojautti uimisen muisto, sai ottamaan sivuaskeleen häpeän ulottuvuudessa.

Hän sytytti keittiön valon ja haki jääkaapista kivennäisvesipullon. Ovessa oli paljon valkoisia kirjain- ja sanamagneetteja. Muut olivat täydessä Baabelin sekaannuksessa, mutta keskelle oli aseteltu kaksi suoraa riviä.

aurinko näin ei voi jatkaa

haluan meillä enemmän hellyyttä

Hän tuijotti sanoja ja jäi kiinni niihin. Se oli kiusallista sempaa kuin merenneitojen rinnat. Tämä oli totta, ei satuhahmojen intiimiasioita. Kuin kävelisi vahingossa toisten makuuhuoneeseen. Oliko Eero sommitellut

magneetit viestiksi Ainolle? Mietteliään mönkijäajelun jälkeen? Vai Aino Eerolle? Tutkittuaan kesäiltana persoonallisuushäiriöistä kertovaa kirjaa ja tunnistettuaan Eeron syndrooman? Ainakaan viesti ei ollut tyttöjen muotoilema, he eivät vielä lukeneet tai kirjoittaneet, he elivät siunattua ikää, jossa sanat ja tapahtumat pitivät maagisesti yhtä ja perheenjäsenet kuuluivat pysyvästi toisilleen. Tämä oli aikuista puhetta, aikuisen tarpeen ilmausta. Huomiseen lykättyä toiveikkuutta. Aikuiset jakoivat sellaisten sanojen taakan. Silti viesti jäi epäselväksi. Tarkoittiko magneettien asettelija haluavansa enemmän hellyyttä kuin viestin vastaanottaja? Vai että hellyyttä pitäisi yleisesti olla enemmän? Vai että hellyyden haluaminen ei voinut jatkua näin? Mahdollisuuksia oli muitakin. Lari seisoi vieraassa keittiössä vesipullo kädessä ja katseli hiljaa hurisevan jääkaapin ovea. Hän mietti Eevaa, miten sanat pettivät heidät.

Hän siirsi osan magneeteista sivuun ja järjesteli muut uudestaan, niin että viestistä tuli mahdollisimman yksinkertainen, ristiriidaton: *aurinko voi jatkua*.

Ulkona hän nojasi kuistin kaiteeseen vissylasi kädessä, katseli alkuyön puutarhaa ja mietti, oliko Aino oikeassa, oliko Eeron mielenterveys epävakaa. Eivät Eeron jalat olleet koskaan olleet tukevasti maassa, se oli osa hänen viehätysvoimaansa, lannistumaton poikamainen kyky innostua kuvitelmista, pitää niitä toden tärkeimpänä osana.

– Oliko hyvät löylyt?

Aino istui pitkän kuistin toisessa päässä korituo-
lissa, vaalea huopa olkapäillä. Vilja lepäsi hänen sylis-
sään ja tuijotti Laria pieni päivettynyt naama kattolyh-
dyn valossa kullanuskeana. Pöytään oli katettu lau-
taset, leipää, viinipullo jäähdyttimeen ja mehukannu.

– Oli. Me käytiin uimassa.

– Emmi sanoi, että se näki teidät tiellä pyyhkeissä.

– Se oli tyhmää. Poliisi pysäytti paluumatkalla.

– Mene Vilja Emmin kanssa trampoliiniin.

– En mene.

– Mene nyt. Mä haluan jutella Larin kanssa ja tuo-
da ruuat pöytään. Sä alat olla väsynyt.

Aino nousi, ja Vilja pudottautui vastahakoisesti
kuistin laudoille, katsoi Ainoa vihaisesti, juoksi pöy-
dän ohi, hyppi portaat, vilahti viinimarjapensaiden ja
omenapuiden välistä ja loikkasi turvaverkon aukosta
vatsalleen trampoliinilla loikoilevan Emmin viereen.
Se näytti tapahtuvan yhdellä liikkeellä. Lapset liikkui-
vat pimeässä puutarhassa notkeasti kuin kissat tai var-
kaat. Ja Lari oli lahjoittanut sovinniset merenneidot,
joilla oli jalkojen tilalla pyrstö, haaremiorjan povi.

– Onko sulla nälkä? Aino sanoi ja tuli Larin eteen.

Larin oli vaikea katsoa Ainoa silmiin. Eeron luon-
teesta hän tiesi kaikenlaista, mutta Ainoa hän oli pitä-
nyt järkevänä naisena.

– Vähän. Pieni nälkä. On.

Aino hymyili, otti huovan olkapäiltään, taitteli sen
ja laski tuolin selkänojalle.

– Syödään kohta. Pelkkä kylmä illallinen. Sitten Eero saa hoidella tytöt nukkumaan.

– Voinko mä auttaa jossain?

– Et. Istu alas.

Aino haki sisältä salaattikulhon ja juustotarjottimen ja laski ne pöydälle.

– Niistä poliiseista, Aino sanoi hiljaa. – Täällä on tänä kesänä tapahtunut kaksi murtoa. Toinen oli pari viikkoa sitten, meidän kadulla. Muistatko sä Haapalaisen Saulin? Se oli viime kesänä meidän puutarhajuhlissa. Pitkä vähän huonoryhtinen mies.

– Se lääketietokantafirman kaveri?

– Just se. Asuu kadun päässä. Niillä on kaksi poikaa.

– Joo muistan.

– Se joutui palaamaan taksilla kesämökiltä kaupunkiin kun niillä oli joku järjestelmäsotku töissä. Kun se saatiin selvitettyä, Sauli meni kotiin nukkumaan. Se heräsi ääniin. Alakerrassa vastaan tuli kaksi miestä. Sitten katkesi muisti. Sitä lyötiin ilmeisesti sorkkaraudalla päähän. Mä vein sille Tyksiin kukkia. Nyt se on päässyt kotiin. Alaleuka murtui, sillä on leukaluussa titania. Onneksi muu perhe oli mökillä.

– Sano terveisiä, että paranee pian.

– Mä sanon.

Aino haki sisältä tavaraa ja asetteli pöytään. Hän istui Larin viereen ja laski käden käsivarrelle.

– Lari. Mä tiedän sun ja Eevan tilanteesta.

wsoy.fi 84.2 ISBN 978-951-0-41997-7

9 789510 419977

Emme enää usko pahaan on vimmainen romaani naisesta ja miehestä, tarinoiden voimasta ja neuvottomuudestamme pahan edessä.